למישרי צרה שלא במקום מצוה. וא"ת להנהו שיווי לעיל למדרכי קרא לעבודה גופה מנא להו למישרי צרה שלא במקום מצוה וי"ל דנפקא להו מהיכא דנפקא ליה לרבי: **מאי ולקחה בו'.** מלינו למימר למייתורא דה"ק דרשי תרין ליקוחין כדדרשינן בפ"ג דקדושין (דף מח.) ושלח ושלחה מלמד שהשליח עושה שליח אבל בקונטר' פי' דולקחה משמע דנפקו לו שתים ואמר רחמנא ולקחה לחמת ולא לשתיהן וליכא להקשות לפירושו למה לה גופא ליפוק לכשנפלו לו שני יבמות מצית אמר שלח שלח ייבם שלח שלח מנת ליה למידרש כל היכא דאיכא תרין לקושין כו' להכי דרשינן לה בהאולן (לקמן דף מד.) מתח בית מחיו בית מחל הוא בונה ומיגו בונה שתי בתים ו"ת ולמה יתח קרא למימר שייבם הלכה ולא הערוה ולמ"ד ערוה (ע) לא ליכא קרא ניחא:

כל היכא דאיכא תרין לקוחין כו'. ו"ת מייבי עשה נמי ליפקי להו ליכא למימר לחי בעי חמי נפקי ומי בעי חמי נפקי ועוד תימה להשתא ליכא בזרת ערוה כרת ומ"כ מיבעי חלילה כמו מייבי עשה למדרשינן להו מיבמתו בפרק שני (לקמן כ.) וי"ל דחייבי עשה לחימרנו לחליצה ויש זיקה קלת הוו בכלל ולקחה ומ"כ כרת ערוה ע"כ לא בעית חליצה לחי בעית הוי בכלל ולקחה ועוד ולקחה משמע לשון תפיסת קידושין הלכך חייבי עשה דתפסי בהו קדושין הוו בכלל ולקחה: **מלמד שמגרשה בגט ומחזירה.** בפרק החולץ (לקמן דף נט.) ממרינן לחיבטרין דס"ד מלוה דרחמנא עליה עבדה השתא מיקום עליה בחיקור חלח חת ותימה דמשמע לחליצה שייב לא צריך קרא להכי ואמאי והא מלוה דרחמנא עליה עבדה מביאה רחמנה להשתא דהא שייב לא בחיי חייבי לאוין כדאמר בפרק שני (לקמן כ: ושם) ו"ל דחייבי עשה לא צריך קרא דסברא הוא ולא אתי מיבעי לאוין דרשות היא ולימא עשה גלי בחייבי לאוין כדאמר בפרק שני (לקמן כ: ושם) ו"ל דחייבי עשה לא צריך קרא דסברא הוא והא מיבעי ליה ויבמה על כרחה ס"ל לימא קרא ויבם ו"ל דהשתא הכי ו) פריך ס"ל לחייבי עשה גומרת בה גרידא מתח נימא קרא ויבם ז) וכענין זה יש לקמן בפרק חלמנה (דף סח: ושם) ס"ל לימא קרא ויבם ח) וקשה לקמן בפ"ג (דף יט:) דרשינן מיבמה עדיין יבומין הרשומים עליה ור"ל יליף דדרשינן הני תלתא דרשות מיבם ויבמה וכענין זה ברים השים מקדש (קדושין דף מו.) דרים שלשה דרשות מושלמה שלח ושלחה: **אין חייבין אלא על דבר שזדונו כרת.** לאוין ועל שגגתו חטאת למעוטי פסח ומילה לית בהו חטאת כדתנן בפ"ק דכריתות (דף ב.) ועל נעבודת כוכבים חלק על דבר שזדונו כרת למעוטי מגפף ומנסך ושגגתו חטאת למעוטי דבר שלין בו מעשה:

מאי טעמא. כלומר היכי מילרשת היתר מהכא: **במקום עליה הוא.** דכתיב לגרושה ולא כתיב במקום אחר: **לימא עירוה גופה שלא במקום מלוה משכרי.** מדכתיב עליה דקאי נמי אחלות אשה: **לו שחייב.** מעיקרא כתיב לגרוה דמשמע לה היא ולא לגרוה והדר כתיב לגרושה ועוסקה דמשמע מדלא הוה לימלרך: **במקום מלוה שמיהן אסורין.** כדכתיב עליה דמשמע במקום עליה: **ולימוך לימא במקום מלוה היא לחורה ולגרשה מוסרת.** דהא עליה לגלגות עירוה סמיך דמשמע מדלא הוה לימלרך הכי במקום עליה הוה לה לגלגות עירוה ולקחה לגרשה ולקחה לשון יבום שהוא בעילה כדכתיב (בראשית לח, ח) ויבם אותה ויקרא לגרושה לשון יבום שהוא בעילה כדכתיב (דברים כה, ה) יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה:

כט א מיי' פ"ג מהל' איסורי ביאה ה"ט סמג לאוין קח טוש"ע אה"ע סימן טו סעי' כו: **ל** ב מיי' ופמג וטוש"ע שם:

לא ג מיי' פ"ג מהל' יבום הל' טו סמג עשין נא טוש"ע אה"ע סימן קמה סעיף ג:

לב ד מיי' שם פ"ג הל' ג ד סמג עשין שם טוש"ע שם סי' קמו ס"ו:

לג ה מיי' פ"ג מהלכות שגגות הלכה ג:

תוספות ישנים

איפוך וגם לפנינו היה להמעיר יותר שלא במקום מלוה ועוד לגלגות עירוה דמשמע דקרא סמיך אעליה דהוי נשון יבום שהוא במקום מלוה וי"ב יש גרסו לומר במקום מלוה היה לפרש ולרבה מוקמת. וקרא שם אמותה שהיבם לא תקה דמשמע שהיבם מקום שלא במקום תשורות נוקיש שלא במקום מלוה. א"ב לא יאמר עליה. מפנכרא כי פרכינן מרישיה דקרא לפרוך דכתיב ושלח לא אמותה לא תקה דמשמע שהיבן תשורות. וכתב לגלות עירוה דמשמע עירוה דוקא ולפי מפנינן מפנכרא במקום מלוה היה אמותה ולרבה מוקמת ולפ"ב מלוה שהיבן תשורות וה"ב כשנאמר עליה בא לחדש דבר שאין לנו לומר מפנכרא והיכן במקום מלוה שהיבן תשורות: היה לפרוך מפיק ליה רבי לכדר' שמעון. ור' לא מפיק לרות מלגרוה ומפיק ליה לגלגות עירוה דוקא לכדר' שמעון ע"כ שהיבם עושה עצמו עגום מלין דה"ב ג.) ומקשה ת"ל ומכתבו ע"כ השתא לגלגות עירוה נמי יש לנו להשהין עירוה לחזות בכלל כרת דכתיב כי כל איש אשר יעשה מכל התועבות האלה וכתבו: **א)** ועי"ל שהני התם דביאה לשהות לא שייך אלא רק על ידי דחיית הלנו אבל אכל דביאה דשהות גמור ה"ב לא נוכ שכתוב ליקחתה ולהוליכה מיד לאחר ביאה:

תורה אור השלם

1. וְאִשָּׁה אֶל אֲחוֹתָהּ לֹא תִקָּח לִצְרֹר לְגַלּוֹת עֶרְוָתָהּ עָלֶיהָ בְּחַיֶּיהָ:
ויקרא יח יח
2. כִּי יֵשְׁבוּ אַחִים יַחְדָּו וּמֵת אֶחָד מֵהֶם וּבֵן אֵין לוֹ לֹא תִהְיֶה אֵשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה לְאִישׁ זָר יְבָמָהּ יָבֹא עָלֶיהָ וּלְקָחָהּ לוֹ לְאִשָּׁה וְיִבְּמָהּ:
דברים כה ה

הגהות הב"ח

(ע) תוס' ד"ה מאי וכו' ולמ"ד ערוה גופה לא ניחא:

מוסף רש"י

שמגרשה בגט ומחזירה. מרי מילי מעשיעין, מגרשה בגט ומיגס ליכס מלוה, ומעשיעין שעס רלה להחזירה מחזיר כשעבר עליו (כתובות פב. וכע"ז לקמן כ. לט.). **אין חייבין ב"ד.** קרבן, אלא על **דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת.** ושס סולו בדבר שחייבין עליו ולפי פטורין, דכתיב בשעס ולפי ושס נפש אחת וע"ז אין הס בכלל נפש אחת, ועוד דבשעות אין בהס דין העלם דבר, לחייבין עליו משס ולפי שהוא כשוגג (הוריות ח.). **וכן המשיח.** אין מביא פר אלא על העלם דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת, אבל במקום עליה הוא דאסירא צרה שלא במקום ייבום שריא צרה ורבנן האי ולקחה מאי עבדי ליה מיבעי להו לכדרבי יוסי בר חנינא [3]דאמר רבי יוסי בר חנינא ולקחה מלמד [3]שמגרשה בגט ומחזירה ויבמה [1]על כרחה ורבי דרבי יוסי בר חנינא [2]מלאשה נפקא על כרחה [2]מיבמה יבא עליה נפקא ורבי האי עליה מאי עביד ליה מיבעי ליה [3]לכדתניא [7]ה"אין חייבין ב"ד אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת וכן המשיח ולא

מלמד שמגרשה בגט ומחזירה. לימלד שנשתה כשתתו ושס רלה לגרשה מגרשה בגט ושיגה לריכה חליצה: **ומחזירה.** מס רלה להחזיר ולא ממרינן מלוה רמה רחמנה עליה ועבדה ומשתתף תיקוס עליה בחיקור חלת חת. להכי כתיב ולקחה לו לשס דכיון שלקחה נעשית כשתתו לכל דבר: **נעל כרחה.** שתס בא עליה יבס שפילו בעל כרחה קנתה ויורשה ומטתת לה ולכל דבר היא שתתו בהן בילה: **אין חייבין בית דין.** להביא פר על העלם דבר: